

Carmen Karasu

A vörös kristály
lelke
1.

A szellemek hangja

1. fejezet

A medál szelleme

Minden, ami egyszer elkezdődik, valahol véget ér. Mint az élet. Valaki megszületik, valaki meghal. Ez az élet rendje. Nem létezik örökélet. Ebben hiszek. Igaz, sok vallás kereste ezekre a megoldást, de mind belebukott. Sok válasz született, de a bebizonyítások elmaradtak... Vagyis így hittem.

Az ősi Egyiptomban a papnők foglalkoztak a legősibb mágiával, az élet teremtésének okával. Később leírták a megszerzett tudásukat, amit utána még sok nép követett. Kínaiak, japánok, görögök... stb. S egy dologban megegyezett az elképzelésük. Mindenhol megtalálható az Alvilág. Egy túlvilági lét, amiben nem tűnik el egyszerűen az ember.

Nasa Alicia vagyok, egy magyar diáklány, akinek sokáig a legnagyobb problémája a bonyolult matek példák megértése volt, de ez tizenöt évesen gyökeresen megváltozott. Átlagosnak tekintettem mindig magamat, iskola, tanulás, szórakozás, alvás, de ez teljesen megváltozott, amikor találkoztam Vele. Amíg nem ismertem őt, azt hittem, tudom mit jelent a jó és a rossz. Súlyosan tévedtem.

Ez a bizonyos nap is úgy kezdődött, mint a többi. Múzeumba mentem a barátnőmmel, megcsodálni a híres, nevezetes egyiptomi kiállítást.

Óvatosan megfogtam az üveget. A belsejében egy medál lógott damilokon. Már annyira régi volt, hogy csodáltam, a bőr még nem porladt le róla. Egy ősi sas

madár volt rajta. Biztos a főistenséget, Rét ábrázolta állati formában. A feje búbján egy sisak volt, teljesen fehér. Az egész dísznek a körvonalai aranyból voltak. Egy gyönyörű, egy kígyó indult ki a madár farktollából, ami spirálosan tekeredett körülötte, a száját zárva tartotta. A sas, és a kígyó szeme is vörös kristályból volt. A farkán vízszintes csíkok húzódtak végig fekete-fehér váltással. A két lába is ellentétes színű volt. Elég érdekesnek találtam, ez a kontraszt talán a jó és rossz jelképe lehet. Egyik sincs a másik nélkül. Maga a kincs az Újbirodalomból származott. Pontosabban Tutanhamon sírjában találták meg.

Körüljártam, és megnéztem a hátoldalát... Régi írás, pontosabban néhány hieroglifa volt rajta. Amikor pislogtam egyet, észrevettem, hogy egy matricát helyeztek az üvegre magyarul. Nem tudtam, miért nem vettem eddig észre a szöveget.

„Mikor a nap kell, a vörös láng kialszik. Ébredj fel ősi lélek, szakadjanak a láncok. Ébresztő Nebetta!”

Fura érzés kapott el. Az egész olyan misztikusnak és rejtélyesnek tűnt. A történelem sok női személyt jegyzett fel, akiknek köze volt a fáraóhoz, de róla pont nem hallottam. Emellett a medál vonzott is, szerettem volna a kezembe tartani, és még közelebbről megnézni a mintáját és a rejtélyes feliratát.

Valaki megfogta a vállam, majd arrébb tolt.

– Fura egy szöveg – szólalt meg egy fiatal lány, miközben kedvesen „ellökött” a tárgytól. – Biztos a fáraóé lehetett, vagy a feleségének adta. Ki tudja?

Hátrapillantottam. Rácz Viktória volt az egyetlen igazi barátnőm. Hosszú szőke haja a vállara lógott, ami nem nagyon zavarta. Kék szeme folyamatosan a misztikus tárgyat vizsgálta. Már régi hozzászoktam a viselkedéséhez. Minden dolgot meg akart érteni, és meg akart ismerni. Gyönyörű kék szeme az enyémet leste, hogy mit is fogok mondani. Véleményemet várta, de én szűkszávú voltam

– Olvasd el és rájössz!

Kérdőn nézett rám. Nem értette mit akartam ezzel. A tekintetét követve, visszapillantok a papírra, amikor észrevettem, hogy hiányzott a szöveg fordítása. Csak a képleírást láttam, nem többet.

– Nem érdekes. Induljunk kifelé.

Ez volt az utolsó tárgy, amit kiállítottak a „Királyokvölgye” kiállításon. Viki mindenképpen látni akarta a kiállítást, és én voltam az „ártatlan áldozat”, akivel megnézte. Nem akartam nemet mondani neki. A látogatást soha nem bántam meg, még akkor sem, amikor megtudtam, hogy mindennek ez volt a kiinduló pontja.

Bár Viktóriát inkább a drága ékszerek, mint például a két aranygömb fogta meg, engem más érdekelt. Olyan apróságok, mint az ütött-kopott medál. Kicsi, jelentéktelen dolgok, amiket régebben hordtak az emberek. Sokkal több jelentőséggel bírtak szerintem, mint az arany ékszerek, amikhez talán hozzá se nyúltak soha életükben.

Viki előre indult, de én tettem egy lépést, és megfordultam. Muszáj volt lefényképeznem az ősi kincset.

Elővettem a tokjából a gépet és gyorsan készítettem egy fotót az ékszerről, meg a céduláról, amire a medál tulajdonságait jegyezték le. Megmagyarázhatatlan misztikumot találtam benne, ami nem hagyott nyugodni. Utána kellett járnom a dolognak.

– Gyere már Alicia! – Hallottam a barátnőm sürgető hangját. – Különben soha nem juttok haza.

Kikapcsoltam a készüléket, és ott hagytam a kiállítást. Elindultam előre, a kivonuló tömeg felé. Hat óra körül lehetett, és ilyenkor már zárták a múzeumokat. Kiterelték a tömeget, és mindent lezártak.

– Nem is tudtam, hogy ennyire szereted a történelmet. Főleg az egyiptomi korszakot.

A szavaira nem figyeltem, mivel a tekintetem egy fiún ragadt meg, aki éppen előttem állt. Ha jól láttam, éppen a mobiljával szöszmötölt. Nem akartam megvárni, amíg újra elindul, de ahogy megkerültem, még láttam fél szemmel, hogy benyomta a hívás gombot. Éreztem, valamiért a nyomomba szegődött. Szerencsére pár perc alatt nyomomat veszítette a múzeum előtti kavarodásban.

Annyit még hallottam, ahogy még halkán beleszólt a telefonjába.

– Megtaláltam.

Elhalkult a hangja, kicsit fülleltem, hogy mit mond utána, de nem szólalt meg. Persze semmi közöm nem volt hozzá, mit beszél.

Fontosabb dolgaim voltak akkor mások kihallgatásánál, mint például, hogy utolérjem Viktóriát, aki azóta le hagyott.

Az ajtó előtt várt rám.

Odasétáltam hozzá, majd megszólaltam.